

UN «PARTIT DEL FUTUR»

Socialistes en campanya

«El govern de Convergència hauria d'anar a la presó...» cantava una de les tanques instal·lades els darrers dies pel PSC a la ciutat de Barcelona. Ha estat un dels components de la pre-campanya socialista, la més animada d'aquestes noves eleccions al Parlament de Catalunya. Ara, entrats ja en plena batalla electoral, Raimon Obiols confia que la segona és la bona.

En un ambient esmorteït, poc usual per a una contesa que en anteriors convocatòries s'havia caracteritzat per l'agressivitat, els socialistes semblen disposats a remoure cel i terra per interessar un electorat ensopit. La pre-campanya n'ha estat una prova. Començà gairebé el desembre, quan la pólvora saltà a escena amb motiu dels contractes de l'Entitat de Jocs i Apos-tes amb l'empresa Luditec. Ha continuat després amb les famosos tanques —«El govern de Convergència hauria d'anar a escola...»— que han irritat més d'un dirigent del partit en el poder. El PSC ha estat, fins i tot, el més matiner a l'hora de les signatures. No fa massa dies, una llarga llista d'intel·lectuals i artistes reclamaven des de la premsa la resurrecció del Pacte Cultural, un dels eixos del seu programa electoral. També ha tret a la llum els punts que, a parer dels socialistes, la coalició governant havia promès el 1984 i no ha complert, mitjançant anunci a plana sencera en alguns diaris.

No han faltat les declaracions polèmiques. En un debat amb Miquel Roca, al Col·legi de Periodistes, Lluís Armet —número tres per Barcelona— no se n'ha estat de caracteritzar la política dels convergents a la Generalitat com «una immoralitat pública!». Més avall, a Tortosa, Jordi Solé Tura rememorava en un acte la fallida de Banca Catalana i les responsabilitats de Jordi Pujol en el tema.

Han estat, per ara, les úniques pujades de to en una campanya que Raimon Obiols desitja «respectuosa i democràtica». Així ho explicava a aquest setmanari la matinada del 12 de maig, a Canaletes, quan enganxava —sota una pluja intermitent— la primera encartellada d'«El futur de Catalunya», eslògan principal de la campanya so-

cialista. Sobre el paper, les coses són prou complicades. Els sondejos segueixen presentant la coalició CiU com una màquina imparable que rosegava vots a esquerra i dreta. Mentrestant, els socialistes semblen haver tocat sostre. En la pràctica, tal com afirma Josep M. Sala, «estem, en matèria de sondejos, al mateix lloc que el 1984. Per tant, tot és possible».

Es, doncs, en el refrec de la campanya, on els socialistes confien de fer

Ramon Aymerich

Raimon Obiols en un moment de la campanya.

L'ambigüitat calculada

Albert Viladot*

L'ambigüitat calculada ha estat una de les normes que ha presidit tota la pre-campanya del PSC els últims mesos. Durant la campanya, aquesta ambigüitat ha desaparegut i els candidats socialistes, preferentment Raimon Obiols, han entrat ja en un discurs més lineal i més adequat a la proximitat electoral.

Aquesta ambigüitat ha anat dirigida a accontentar sectors diferents de l'electorat i al mateix temps a potenciar la figura de Raimon Obiols com a presidenciable. M'explicaré. La primera gran batalla pre-electoral va ser l'afer del joc, que va esclatar a finals d'octubre i va durar tot el novembre i part del desembre. En aquell llarg període de temps, la tònica de la crítica a CiU va ser molt dura. Es va voler anar a un enfrontament directe. Al cap de sis setmanes, Raimon Obiols, va sorprendre amb unes declaracions que venien a dir que l'afer del joc no afectaria les eleccions i que, en definitiva, no tenia tanta importància. Apareixia l'home bo i conciliador, després de la fractura que havia sacsejat la societat catalana.

Aquest, doncs, ha estat el to habitual. Duresa i voluntat de diàleg al mateix temps. Amb protagonistes diferents però amb un objectiu comú.

Una altra ambigüitat calculada ha estat la de les relacions amb el govern del PSOE a Madrid. Sabut és que aquest és un dels handicaps dels socialistes catalans, perquè si bé és cert que li assegura el suport del vot més directament felipista, també ho és que sectors catalanistes i sectors més esquerrans malvien del govern central. Els primers per jacobí, i els segons per antisocial. L'ambigüitat ha consistit a donar, òbviament, suport al govern del PSOE, però al mateix temps manifestar sense embuts que el PSC, si governa la Generalitat, ho farà des de més a l'esquerra.

Un tercer exemple, referit a la catalanitat: al mateix temps que es defensa tota mena de propostes tendents a la catalanització del país i a la defensa de les seves institucions, s'ha posat molt l'accent en la crítica del nacionalisme com a pensament exclouent, reaccionari i messiànic. Al final, no se sap si el PSC és nacionalista o un partit nacional català o simplement catalanista. De federalisme, no se n'ha parlat més des del gener, tret de Jordi Solé Tura, que ha insistit en el tema en alguna xerrada de pre-campanya.

En definitiva, l'ambigüitat no deixa de ser l'exponent que el PSC n'ha après i ha passat a fer el que fa Pujol: incorporar a un sol projecte matisos i sensibilitats diferents i inclús contradictoris, que tant vénen de dalt com de baix, de l'esquerra com de la dreta. ¿Podran trencar la majoria absoluta? □

* Periodista

ver fet 12.000 quilòmetres de comarques de pre-campanya! I un altre reforç de luxe, Jordi Solé Tura, trànsfuga comunista, promotor d'iniciatives unitàries no reeixides, i potser el més bel·ligerant a l'hora de retratar els seus contrincants. Aquesta és, a primera vista, l'artilleria pesada d'una campanya que començava amb eufòria dijous a la nit, en el primer míting del partit, al Teatre Grec de Montjuïc.

L'acte coincidí amb la presentació i cloenda de les activitats de la *Convenció per una Majoria Nacional i de Progrés*, que dies abans havia lliurat a Obiols els deu punts bàsics que configurarien —a parer d'aquest col·lectiu— l'eix bàsic d'una entesa amb la resta de les forces esquerranes. Aquest és l'altre gran repte dels socialistes en

l'estiuada que els hauria de portar al govern. En aquestes eleccions Raimon Obiols s'ha rodejat de la plana major socialista. Compta —malgrat reticències inicials— amb un convidat de luxe, Pasqual Maragall, número dos a la llista per Barcelona i, si hem de fer cas de l'enquesta d'*El Periódico*, el polític més popular del país. En tot cas, el PSC no s'ha estat d'incloure entre la seva propaganda electoral «30 Mesures pel futur de Barcelona», conscient com és del capital polític que suposa Maragall. El mateix es pot dir pel que fa a la circumscripció gironina, on la llista l'encapçala Joaquim Nadal, alcalde per Girona. O a Lleida, on el cap de la llista és Antoni Siurana, aquest ja ex-alcalde.

Les llistes es completen amb Joan Reventós, president del partit i candidat per Tarragona, i que assegura ha-

Entusiasmar l'electorat amb un missatge possibilista: objectiu d'aquesta campanya.

aquestes eleccions. Malgrat la moderació inicial amb què s'enfronta la contesa —pàl·lid i llunyà reflex de la victòria de Mitterrand a França—, els estratègies del partit fan números i són conscients que una alternativa de govern passaria per un pacte amb Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana. Però la proposta ha estat rebuda amb escepticisme per totes dues formacions. Si més no, Rafael Ribó ha estat contundent en desmarcar-se del projecte, condició que sembla necessària per a la supervivència del seu grup.

Baixant ja al terra dels programes, els 335 milions destinats pel Partit a aquesta campanya han de servir per fer arribar la bona nova socialista als electors. Moltes d'aquestes propostes són ja conegudes per l'opinió pública i és on els socialistes es mostren prou radicals. La més evident és la supressió —si més no, una revisió enèrgica— de l'actual Llei d'Ordenació Territorial. L'altra, la d'endegar una proposta federalista com a via d'aprofundiment de l'estat de les autonomies, en uns moments en què qualifiquen el govern de CiU d'«indefinició» respecte al tema. Un altre element —no podia faltar— que ja ha sortit en campanya i en el qual es mostren contundents: ruptura dels contractes amb l'empresa Luditec i una nova política de joc, encara que aquesta està per definir quina seria.

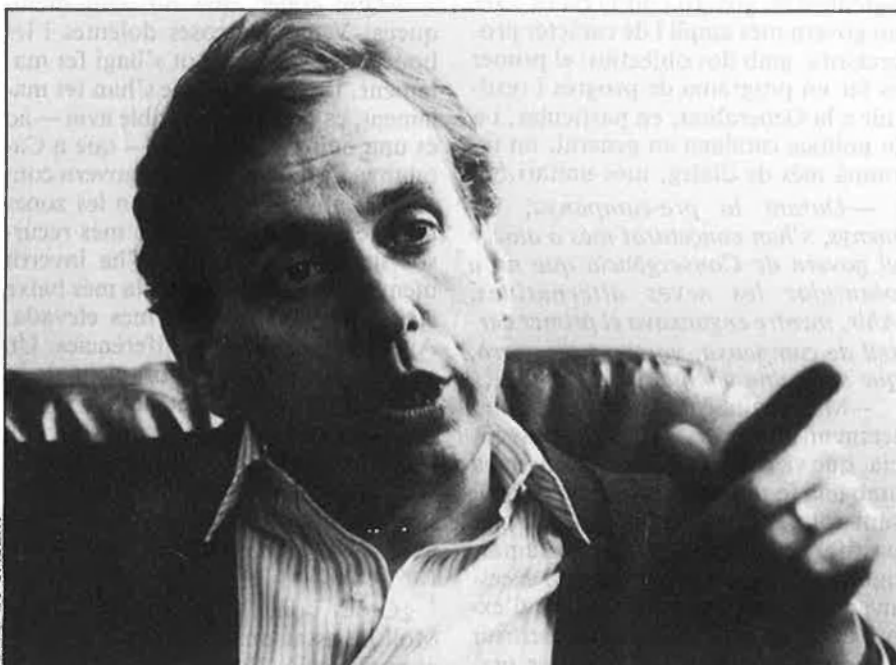
Altres punts del programa són menys coneguts, encara que ja han estat presentats pel partit amb anterioritat. En el terreny de la cultura, volen revitalitzar el Pacte Cultural de l'exconseller Rigol, com a primera via per a restablir un diàleg que, al seu parer, ha anat desapareixent de la vida pública. També pel que fa a TV-4 proposen que aquest canal sigui utilitzat per les televisions locals. En darrer terme, proposen la creació de la figura del cap de govern, diferenciada de la de president de la Generalitat.

Aquests són, a grans trets, els eixos de la campanya socialista. Tot i això, i potser preveient que el dia 30 de maig també pot ser el d'una nova victòria convergent, ja s'han apresat a presentar els cinc punts per a un acord post-electoral. Mesures que compartirien amb un dels padrins d'or del partit —Josep Tarradellas— i que servirien perquè la vida política del país prengué un nou tombant, com desitja Raimon Obiols. Punts que, no cal dir-ho, girarien al voltant de temes com la LOT i un reforçament del paper de l'oposició en les preses de decisió del futur executiu. De moment, però, les espases segueixen en alt. □

RAIMON OBIOLS: «SI MANEM, NO TRACTAREM CIU COM ELLS HAN TRACTAT EL PSC»

«La majoria de progrés governarà el dia 30»

Seriós com sempre, sense efectismes, el candidat socialista a la presidència no canvia el seu discurs mesurat pel fet de trobar-se en plena campanya electoral. En el mateix to, com cansat de repetir-se, va desgranant les crítiques al govern Pujol i les propostes del propi partit com un metge que diagnosticués una estranya malaltia.

«Si Mitterrand va guanyar a la tercera, jo espero fer-ho a la segona».

R. Aymerich/F. Nicolàs

—**É**s molt cansat, per al PSC, tornar-ho a provar una tercera vegada?

—Per a mi no és la tercera vegada, és la segona. Si Mitterrand va guanyar a la tercera; jo espero fer-ho a la segona.

—De moment, sembla molt ensopida, aquesta campanya.

—Per a mi no. Jo crec que hi ha un nivell d'interès bastant elevat. Suposo que hi influeix la sensació que el joc ja està fet. Però tinc la impressió que no és així, que encara hi ha un percentatge de gent molt elevat que no ha decidit si votarà. A les eleccions del 84 hi va haver un percentatge d'abstenció molt alt, aproximadament del 40 per cent, i jo crec que si hi ha una participació alta, el resultat pot ser molt positiu per a l'esquerra.

—i Vol dir que els ciutadans d'es-

querra són els que tenen menys entusiasme per anar a votar?

—Hi ha una llei que crec que es manté sempre a les consultes electorals, i és que la dreta va sempre a votar. Els sectors progressistes, en canvi, són més vulnerables a l'abstenció, i això passa a tot Europa. El vot progressista és més sentimental, no té aquesta fredor, aquest realisme pragmàtic de la dreta, que sap el que es juga en unes eleccions.

—Potser també és aquesta mateixa sensació que deia que ja està tot clar; potser pot parlar-se d'un desànim general a l'esquerra...

—No, als rengles de l'esquerra, no. Jo noto un moviment expansiu, clar, i no tan sols en els socialistes, sinó també en els comunistes i en l'esquerra nacionalista, és molt palpable. Catalunya té com un moviment de sistole-diàstole; hi ha hagut moments difícils per a les esquerres a Catalunya, amb crisis internes als partits, com la del PSUC, que va ser molt significativa. O